

WORCESTER, MASS.

Tervehdys Selma-tädille!

Koska en ole nähnyt tämän palkkakunnan kirjoituksia lasten osastossa, niin ajattelin kirjoittaa jonkun sanan.

Minä käyn sunnuntai-koulua työväentalolla. Siinä on kolme luokkaa ja yhteensä noin 75 lasta. Ensi luokassa opetetaan kirjaimet tuntemaan ja vähän tavaamista; toisessa luokassa opetetaan lukemaan ja kolmannessa on suomenkielen kirjoitusta ja kieli-opia sekä sosialismin alku-opetusta. Sitäpaitsä me opetellaan kauniita lauluja ja leikkejä. On toisia oppilaita, jotka ovat vasta noin neljän vuotiaita.

Me olemme pitäneet useita lasten iltamia, joissa on esitetty näytöskappaleita y.m.

Plakkoin meille tuleva lasten juhla, jossa esitetään lauluja, runoja, soittoa, kansallistanssi ja näytöskappale. Kerron niistä sitten tuonnempana, en näin ensikertalaisena tohdin enempää kirjoittaa.

Tolvoisin, että toisetkin lapset kirjoittaisivat pyynnöistään.

Ystävyydellä,

LYYLI MÄKELÄ.

TORONTO, ONT, CAN.

Jospa taas kirjoittaisin koska sain luvan siihen. Täällä on ollut hien kylmät ilmat. Kylmemmät kuin keskitalvella ja eilen iltapäivällä (6 p. maalisk.) oli niin kauhea lumipyry, että oli mahdoton pysytellä jaloillaan kulkessaan kadulla. En tiedä vielä mitä tuhoja lehdet kertovat ilman tehneen, vaan emänniltä se katkoi pyykkinuorat ja pyöritteli pyykki toisten valtakuntaan. Nyt he näkyvät haakevan niitä toisten pihoista. Juuri kun lumituisku oli kovin ja purevan kylmä tuuli riehui, välähti salama ja jyrsi ukkepilvet. Yöllä oli ukon ilma kovin anara. Niin ihmeellistä, kuin tämän luullisi olevan, on se kuitenkin totta.

Olimme iloista siitä että isällä ei ollut työtä sinä päivänä ja oli hän kotona tuon ilman riehuessa. Isällä on niin kovin vaarallinen työ. Hän on johtomiehenä rautarakennustöissä. Panee ylös n.k. "piimä". Nuo "piimät" ovat talvisin usein jäissä ja niesten on silloin istuvillaan tai polvillaan kontaktava rakennuksen päästä päähän, toisinaan kahdeksanmetristä kerroksella. Hänen täytyy kestää kaikki talvipakkaset ja viimat pleinissä vaatteissa, sillä isot päällysvaatteet tekisivät liikkumisen mahdolliseksi rautojen päällä. Hänellä on vaan puoli tuntia päivälisäaikaa, joten ei jouda sulattamaan useinkin jäätyneitä eivähtään. Saa syödä avonaisen taivaan alla. Muistan, kun eräänä kesänä oli niin kuuma, että hevostet kuolivat kadulle ja isäni samaan aikaan oli tuolla ylhäällä rautojen päällä ja täytyi kestää sen polttavan kuumuuden, joka paahtoi häntä niskan ja käsivarret rakolle. Mutta isäni onkin vahvaa sukuperää ja nuo ilmat eivät näy vaikuttavan häneen muuta kun sen että kesällä lahtuu kun juopi alluisesti vettä.

Tahdon ylpeydellä lisätä tähän, että minun isäni ei ole koskaan käyttänyt väkijoumia. Kunpa minä ja veljeni perisimme tuon järkeyyden isoksi kasvettuamme. Tämä on äitini hartain toivo. Toiste lisää.

Ystävyydellä,

HAROLD PARKKONEN.

LOS ANGELES, CAL.

Tervehdän Toverittaren pikku lukijoita. Käyn koulua ja olen kolmannella luokalla. En osaa vielä

paljon kirjoittaa suomenkieltä; mutta äiti auttaa minua niinkauvan, että opin enempi.

Me saamme päivällisen koulussa, kun maksamme sentin päivässä ja äiti sanoo, että se on hyvä tapa ja että joskus tulee sellainen aika, että kaikki lapset saavat päivällisensä koulussa, tarvitsematta maksaa siinä edes senttiä.

Meidän koulun pojat voittivat pallopelissä tällä viikolla.

Minulla on pieni koira ja minä opetan sitä istumaan ja seisoamaan. Kirjotan joskus toiste lisää.

PAAVO NYLANDER.

NEW IPSWICH, N. H.

Tervehdys Selma-tädille ja kaikille Toverittaren lukijoille!

Nyt kirjotan ensi kerran Toverittareen. Minä en osaa paljon kirjoittaa suomenkieltä, kun käyn englanninkielistä koulua. Olen monasti aikunut kirjoittaa Toverittareen, mutta en ole oikein uskaltanut kun suomenkieleni ei ole selvä.

Meidän koulu päättyi viime kuun lopussa ja nyt on kolme viikkoa lomaa ja sitten taas on koulua kesäkuun puoliväliin. Minä olen jo viimeistä vuotta koulussa. Meidän opettaja on oikein hyvä.

Meillä oli lasten iltama helmik. 22 p. Siellä oli kaksi näytöskappaleita "Triumpf o Peace" (rauhan voitto) ja "Flag Drill", lippumarssi).

Minulla olisi paljon muutakin kirjoittamista ja jos Selma-täti laittaa tämän lehteen, niin kirjotan toisenkin kerran. Ystävyydellä

MARI KORPI.

FOX, MONT.

Rakaa Selma-täti:— Tervehdys kaikille pikku pojille ja tytöille, jotka kirjoittavat Toverittareen. Siitä on jo pitkä aika kun viimeksi kirjoitin, joten ajattelin, että kirjotan taaskin. Viime jouluna meillä oli juhlat koululla. Siellä laulettiin ja siellä oli vuorokeskustelua, runonlausuntoa y.m. Ohjelman loputtua tuli joulupukki ja antoi jokaiselle lapselle pussin makeisia ja myöskin omenoita ja appelsiineja aikuisille ihmisille. Ja sitten hän jakoi lahjat ja me kaikki menimme kotiin onnellisina ja iloisina.

Meillä on ompeluseura, jonka nimi on "Merry Maid". Siinä on kaksi-kymmentä kuusi jäsentä. Joka toisena perjantaina kaksi työstä tarjoaa syötävää. Minä tarjosin Laina Kosken kanssa.

Miss Katie Selleck opettaa meitä ompelamaan, koruompeluksia, virkkausta y.m. käsitöitä. Meidän seuramme puheenjohtajana toimii Julia Koski ja varapuheenjohtajana Julia Luoma ja kirjuriina on Line Warila ja rahastonhoitajana Laina Koski.

Meillä oli käsityönäyttely koululla helmik. 18 p., ja siellä oli näytteillä paljon käsitöitä, piirustuksia, ja pojat olivat sinne tehneet näytteille kelkkoja, vihkoja, saksia; pilttiä y.m. Kun me olimme laulaneet, niin sitte ihmiset kävivät ympäri tarkastamaan kaikki mitä me lapset olimme valmistaneet. Ja sitten ompeluseuran tytöt tarjosivat kahvia ja leivoksia kaikille vieraille.

Suomalaisella haallilla oli perheiltä maalisk. 4 p., ja siellä jotkut miehet puhuivat ja siellä myös lausuttin runoja, joita lausuvat lapset ja jotkut aikuiset ihmiset. Siellä myöskin laulettiin ja jotkut naiset soittivat pianoa. Ja sitten lopuksi siellä näyteltiin näytöskappale nimeltä "Mustalaisen kosto". Ja sitten

lopuksi tanssittiin ja jotkut naiset tarjosivat kahvia ja leivoksia vapaasti kaikille.

Luuleeko Katri Maria, että minä en tee muuta kuin kyläillä? Kyllä minä mieluummin käyn marjassa kuin kyläillen mutta täällä ovat kaikki marjailupaikat kovin kaukana.

Minua hävettää sanoa, mutta jotkut isommat pojat meidän koulussa ovat niin ilkeitä etteivät ollenkaan tottele opettajia. Opettaja kirjotti kirjeen polkien vanhemmille, ja laitoi pojat vlemään niitä kotiinsa, mutta minä luulen, että pojat eivät vieneekään kirjeitä perille, sillä he ovat aivan yhtä ilkeitä poikia kuin ennenkin.

Meidän opettajat ovat oikein kilttejä. Heidän nimensä ovat Miss Katie Selleck ja Miss Margaret Northy.

Yksi meidän koulupojista nimeitä Henry Paavola, kuoli munuaistautiin Hän oli seitsemäntoista vuoden vanha. Sinä päivänä ei ollut koulua kun hän haudattiin.

Täällä oli hyvin kylmä talvi, mutta nyt on jo kaunis ja lämmin ilma. Luulempa, että tämä kirje alkaa jo venyä liian pitkäksi, joten jo lopetan.

VIENO MARIA PUTO.

KERTOMUS SUOMI-MATKALTA.

Monessen, Pa.

Selma-täti:— Nyt minä Selma-tädin pyynnöstä kirjoitan siitä Suomi-matkasta. Kun me menimme sinne, niin oli oikein hyvä ilma merellä ja oli paljon enempi hauskautta kuin tullessa, kun ei ollut mitään pelättävää.

Heti kun pääsimme Suomeen, alkoi sota ja elämä kävi kovin tuskalaksi. Siellä alkoi heti näkyä sotamiehien asemilla ja jokapalkassa. Kaikki elintarpeet nousivat kalliiseen hintaan. Jotkut köyhät isät eivät voineet elättää perheitään kun sota alkoi huoventaa työpaikkoja. Monelta vietiin vuoteet altaan, ja pöydät ja mitä vaan viranomaiset käsiinsä saivat, kun ihmiset eivät voineet maksaa verojaan.

Ja nyt minä sanon puolestani, että ei sinne pitäisi kenenkään nyt vielä ainakaan mennä. Minä ainakin tykkään täällä paremmin kuin täällä on vapaampaa kuin siellä. Siellä on niin ankara herra-valta, että ei köyhälistöllä ole mitään sanomista miinhinkään asiaan.

Muuten siellä oli kovin hauskaa. Kesällä sain käydä marjoja poimimassa ja niityillä haravoimassa. Sitteen syksyllä sain ottaa perunoita ylös maasta.

Mutta talvi siellä on kova ja kylmä, vaan kun sattuu hyviä ilmoja, niin voi lähteä suksilla hiihtämään ja mäkeä laskemaan. Suksilla minä siellä kävin kouluakin ja piti viedä eväs mukanaan, kun oli pitkä matka koulun.

Sitten kun me lähdimme tänne, niin oli paljon raskasta työtä edessämme. Joka paikassa piti näyttää passit. Sitteen kun lähdettiin Kööpenhaminasta laivaan, niin rannalla toiset itkivät ja toiset nauroivat ja soittokunta soitti. Meikin kaikki olimme kovin kamalalla mielellä sieltä lähtiessämme. Katkeksi onneksi oli kuitenkin hyvä ilma. Merellä oli syyni joka päivä; milloin syynättiin silmät, milloin korvat tai milloin oli rikotus-syyni.

Yhtenä yönä kello viiden aikana aamulla sotalaiva pysäytti meidät ja laivamme käskettiin pysyä alallaan kaksi päivää. Ne päivät olivat pitkiä ja ikäviä ja joskus kuulinme tykkien jyskettä, mutta ei näkynyt

muuta kuin taivas ja meri sekä muutamia saaria etäällä, jotka ovat lähellä Englantia.

Sitten taas lähdettiin matkaan ja kun vihdoin eräänä yönä pääsimme New Yorkin valoisaan satamaan, niin oli se meille ilonhetki, kun nähtiin itsemme taas kuivalla maalla.

Ei minulla ole siitä matkasta nyt muuta kirjoittamista ja onhan tässä jo väsyttämään asti lukea.

Minä olen täällä ihannelitossa, jossa hommataan hyvin vilkkaasti. Viime sunnuntaina näyteltiin täällä näytöskappale "Columbian kukkatarha", jossa oli minuilakin pieni osa. Siellä myöskin lausuttiin runoja ja laulettiin lauluja sekä esitettiin kuvaelma "Köyhän lapsi", ja "Punalippumarssi" myöskin esitettiin.

Täällä ihannelitto pitää kokouksia ja minä olen puheenjohtaja ja minun hyvä tuttavani Benella Sorjonen on pöytäkirjuri. Ei nyt muuta tällä kerta, kuin terveisiä kaikille lasten osaston lukijoille ja myös Selma-tädille. Toveruudelle,

TYINI MÄKELÄ.

Kuinka Liinu parani uteliaisuuden taudista

(Suomen lasten julkaisusta "Joulutaru")

Joulu oli jokseenkin lähellä, vuorokauden vai parinko lie ollut takana. Lyhyt talvinen päivä teki loppuaan, ja hämähäys kietoi harmaaseen vaippaansa huoneen syrjäpuolet, niin että Liinu, joka pöydän takana pää käsien varassa taisteli Unimattia vastaan, tuskin näki, mitä äiti ja Annisisko puuhaillivat. Tämä oli Liinusta aika harmillista, sillä hän, samoin kuin siskonsakin, oli kokolailla utelias, ja näin joulun eilillä olisi hänen pitänyt saada tietää, mitä toisilla oli mielessä. Mutta aivan kuin kiusalla hämähä yhä tiheini vaan ja laajeni niin että hetken perästä Liinu ei nähnyt enää mitään. Hän kuunteli sen sijaan yhä tarkemmin ja kuulikin keskustelua, mutta äännet olivat outoja aivan. Liinua rupeisi jo pelottamaan, ja hän alkoi huutaa äidilleen, että tämä panisi tulen lamppuun. Mutta samassa nousi kuu, heittäen leveän valokuovan huoneeseen, ja silloin Liinu huomasi uunin nurkkauksessa kaksi pientä tonttu-äijää innokkaasti juttelevan keskenään. Näin he puhelivat:

— "Niin, ja sitte ne Liinu ja Anni, kyllä niilläkin olisi jo aika heittää se ainainen uteliaisuus pois."

— "Jopa hyvinkin, sillä muuten heistä tulee aika juorukellot, ja meidän täytyy lähettää heidätkin joskus tekemään ratsastusmatka varsiluudalla Hiitolaan."

— "Aivan niin, mutta minä laulen, että Liinun ainakin tarvitsisi nyt jo tehdä tuttavuutta varsiluudan kanssa, sillä hän on

(Jatkoa 7:llä sivulla.)